
Podíl bufetu v Karolinu na společenských vědách

Podíl bufetu v Karolinu na společenských vědách

Sotva se na jaře trochu ohřál vzduch, objevily se pod velkým kaštanem - jírovcem na nádvoří Karolina židle a stolky. Patřily k místnímu bufetu, který koncem šedesátých a počátkem sedmdesátých let minulého století býval skutečným srdcem Karlovy Univerzity. Nabídka jídel nebyla nijak honosná, ale tři druhy polévek (včetně domácí bramborové), vždycky čerstvé rohlíky (v Celetné ulici bývala pekárna, která zásobovala restaurace i hospody v širokém okolí), turistický salám zvaný kopyták a párky celkem bez problémů pokryly potřeby studentů i pedagogů. Kdo potřeboval kávu, dostal lógrovanou, tedy tureckou, podával se také čaj. Angličan by asi nad barvou a chutí tohoto pití kroutil hlavou, ale Češka, Moravan nebo Slezan odchovaní čímsi podobným už od školky a družiny, byli dokonale spokojeni. Komu bylo před zkouškou nebo po ní trochu slabo, mohl to zkusit napravit rumem zvaným Tuzemák a lahůdkovou lihovinou jménem Myslivec.

Podíl alkoholických nápojů na vývoji vysokého školství, české kultury nebo obecně kultury celosvětové ještě čeká na odbornou studii. Několik textů na toto téma sice už vzniklo a odehrálo se pár seminářů, jde ovšem o vědecký problém mnohem širší a hlubší. Tak na nějaký grant, podaný v rámci Evropské Unie, na kterém by se mohlo podílet několik univerzit najednou...

V bufetu bylo neustále plno, protože stolky a židle byly i uvnitř. Zatímco na dvoře se diskutovalo o Freudovi a Augustu Comtovi, uvnitř se zrovna mluvilo o Franzi Kafkovi. Konec konců místo bylo příhodné – ať jste se vydali z Karolina kterýmkoli směrem, všude tady kdysi Kafka chodíval.

Čím více se blížilo zkouškové období, tím byly hovory odbornější. Několik studentů si pod strom přineslo kufříkové psací stroje a vyrábělo seminární práce.

Pokud jste hledali nějakého spolužáka a on zrovna nebyl na přednášce, první cesta vedla do bufetu. Stavovali se tu i profesori nebo docenti, takže bylo možné operativně konzultovat. Mladší asistenti a asistentky na dvoře dokonce pořádali semináře.

Politické změny, nazývané později normalizace, se ovšem podepsaly i na univerzitním bufetu. Někteří profesori museli odejít a ti, kteří je nahradili, rázně zatočili s uvolněnou atmosférou. Stěžovali si, že nikdy nenajdou místo k sezení, studenti od rána jen tak posedávají a konzumace veškerá žádná. Nejdřív zmizely stolky a židle ze dvora a pak i zevnitř. Jíst a pít se mohlo „na stojáka“ a tím byla družná pospolitost akademické obce zlikvidována.

Pravda, studenti se rozptýlili do okolních hospod, z nichž nejproslulejší byla U Rakví – vedle pohřebního ústavu na rohu Dlouhé, u Červeného orla v Celetné, nebo U Tejna, kde otevírali už v sedm, aby se pracující mohli posílit dršťkovou polévkou, gulášem a pivem sedmičkou.

Bufet přežíval, někdy byla jeho nabídka omezená na unavený vlašský a bramborový salát, jindy naopak zahrnovala i řízek, kuře a s láskou vyráběné chlebičky.

Když jdu dnes na promoci, někdy se tu stavím. Dávno nepodávají jen logrovou kávu, do sortimentu přitekla coca-cola a spousta jiných věcí.

Vrátily se freudovské a comtovské diskuse, přibyl postmodernismus, vrátili se i někteří vyhození profesori a přišla celá generace jiných. Také noví studenti a studentky.

Hodně z těch, kdo kdysi sedávali pod kaštanem – jírovcem, přispívá dnes do novin a časopisů, zasedá v parlamentu nebo sněmovně, věnuje se výzkumu, jezdí po světě. Mají emailové adresy, píšou na počítačích a ochutnávají Glenlivet nebo Beaujolais. Podíl bufetu v Karolinu na své životní dráze by asi nebrali moc vážně. Ale já si nejsem tak jistá.

Doc. Barbora Osvaldová, vedoucí katedry žurnalistiky na FSV UK